SJORS

25 FEBRUARI 1967
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr. 8

SJORS *vertelt*

REIN-BRAM

Saskia en de Giraf

WAAR MILJOENEN FRANSE KINDEREN REIKHALZEND NAAR UITKEKEN

't Begon als televisiefilm. De belevenissen van een jongetje, een meisje en een beest met zo'n geweldig lange hals, dat ie amper op de beeldbuis paste. Het succes was enorm. Toen de TV-topper als prentenboek uitkwam, werden in héél Frankrijk de winkels platgelopen. Nu verschijnt er een Nederlandse uitgave in de serie

SJORS vertelt

Ook úw kinderen zullen er reikhalzend naar uitkijken!

Een kostelijk geïllustreerd kinderboek. Om voor te lezen en zélf te lezen.

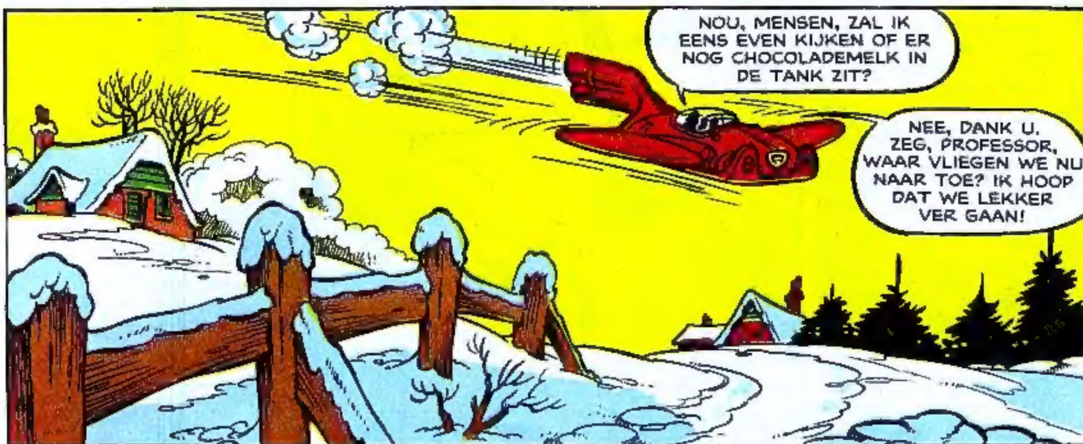
Speciale prijs voor abonnees f 1.–

VERKRIJGBAAR

bij de plaatselijke bezorger van dit blad • Door overschrijving van f 1.- op gironummer 9229 t.n.v. Uitgeverij De Spaarnestad, afdeling Extra-uitgaven, te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld: „REIN-BRAM" Buitenland 50 cent extra • Bij uw boekhandelaar. Winkelprijs f 1.25.

DINKIE DOOR CAROL VOGES

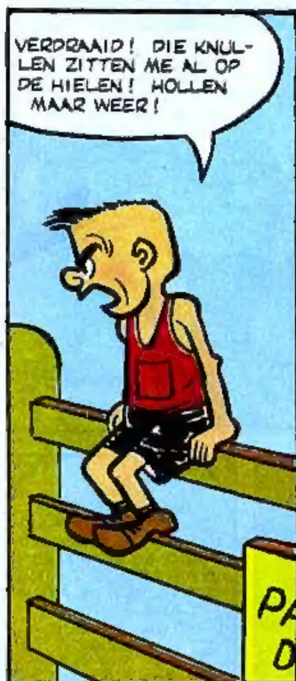

Brammetje Bluf

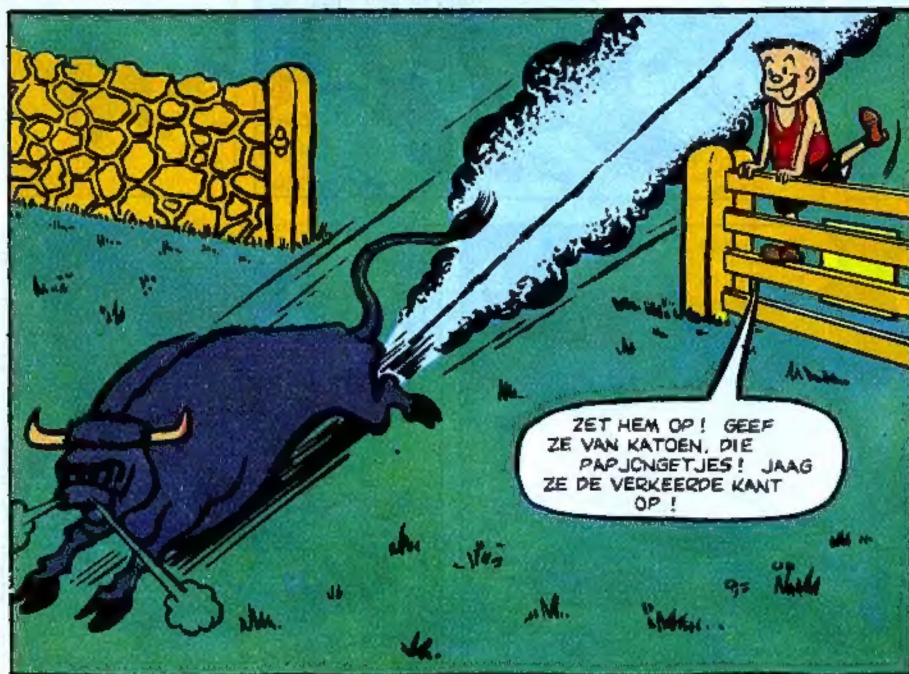

VERBODEN TOEGANG! LEVENS-GEVAARLIJK!
WE ZITTEN LELIJK IN DE VAL. DIT IS EEN SCHIETTERREIN! RECHTSOMKEERT, JONGENS! DENK OM DE STIER!

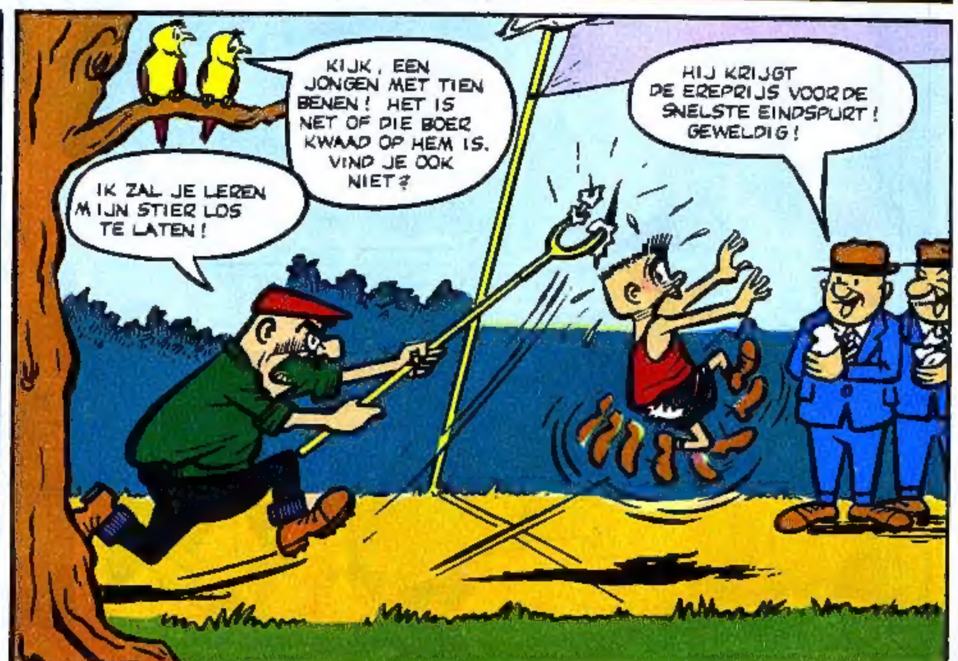

HELP! HELP! DE STIER IS OOK OMGEDRAAID! RENNEN!
VERBODEN TOEGANG! LEVENS-GEVAARLIJK!

WEL VERDRAAID! DE STIER JAAGT HEN NAAR DE FINISH! DAAR MOET NODIG IETS AAN GEDAAN WORDEN!

FINISH VAN DE GROTE HARDLOOPWEDSTRIJD

FANTASTISCH! ZE HEBBEN HET WERELDRECORD VERBETERD! WAAR IS BRAMMETJE GEBLEVEN? HIJ ZAL TOCH NIET...?

DAAR KOMT EEN TWEE-TRAPSRAKET AAN! O NEE, DAT IS GEEN RAKET, DAT IS BRAMMETJE! WAT EEN TEMPO!

KIJK, EEN JONGEN MET TIEN BENEN! HET IS NET OF DIE BOER KWAAD OP HEM IS, VIND JE OOK NIET?
IK ZAL JE LEREN MIJN STIER LOS TE LATEN!
HIJ KRIJGT DE EREPRIJS VOOR DE SNELSTE EINDSPURT! GEWELDIG!

ARTHUR

JUIST ALS HET SPOOKJE ORDE OP ZAKEN WIL STELLEN MET MILORD KOMT EEN ONBEKENDE TUSSENBEIDE
KIELEKIELEKIELE, WAKKER WORDEN, VRIEND
WAT JE ZEGT!
MAAR... WIE BENT U?

ACH, IK VERGAT DAT IK IN SCHOTLAND WAS. IK BEN GRAAF HUMBUG VAN PLATTEBEURS, ADJUNCT-GOUVERNEUR VAN WALES.

AI, WAT EEN VISITEKAARTJE.
NEEMT U MIJ NIET KWALIJK, EXCELLENTIE. U KOMT VAST EN ZEKER EEN MOOI OUD KASTEEL BESTELLEN.

NEEN, MIJN WAARDE. IK HEB GEHEURD, DAT GE SPOOKSELS VERKOOPT. IK ZOU GAARNE EEN EXEMPLAAR BEZITTEN.
ZEKER. ALS UWE HOOGHEID MIJ MAAR WIL VOLGEN...

MIJN OREN DOEN ER GEWOON PIJN VAN.
DIT IS DE KANS OM TE ZIEN WAAR MIJN FAMILIE EN MISSCHIEN MIJN VADER VERBORGEN ZIJN.

ZO ONOPGEMERKT MOGELIJK VOLGT ARTHUR DE MANNEN.
IK HEB EEN PRACHTIG KASTEEL GEKOCHT ALS ZOMERHUISJE, BEGRIJPT U.
WIJ VOLGEN BESCHEIDEN.

EN OM DIT TE BEWAKEN LIJKT EEN SPOOK MIJ VOORDELIGER DAN EEN HELE WACHT.
JA, HEEL SLIM BEDACHT, HAHAHA!
MAAR OF HET VOORDELIGER IS...

AANGEKOMEN IN DE KELDERS VAN HET KASTEEL DRUKT MILORD OP EEN GEHEIMZINNIG KNOPJE...
U ZIET DAT IK ERG ZUINIG BEN OP MIJN SPULLEN.
DUS DAAROM KON IK NIETS VINDEN.

ONDER HELS GEKNARS OPENT ZICH DE WAND.
O!
SLIM BEDACHT, VINDT U NIET?

HEE, THEODORIK, JIJ BENT AAN DE BEURT.

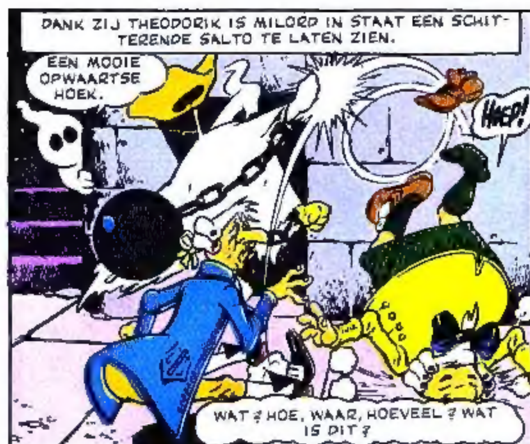
ER STIJGT EEN GERAMMEL VAN KETTINGEN OP.
HOOGHEID, DIT IS THEODORIK. KOMT OP ZESTIG DUBLOENEN.
HIJ KOST MEER DAN HIJ WEEGT.
SCHANDELIJKE HANDEL. VOOR MIJ WILDE HIJ DRIE STUIVERS BETALEN.
U KRIJGT WAAR VOOR UW GELD. HIJ IS ERG STIJLVOL EN KALM.

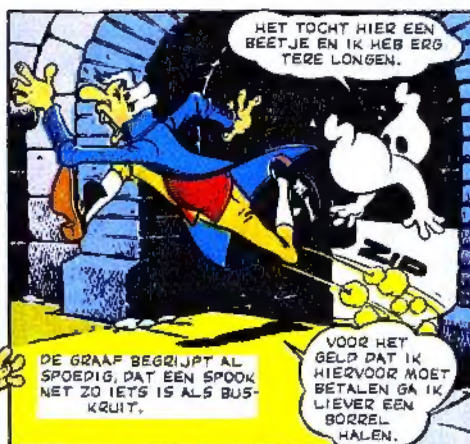

MOEST JE MIJ SOMS HEBBEN?
SMAK
ERG KALM, ZEI HIJ.

HET SPOOKJE ZONDER VREES

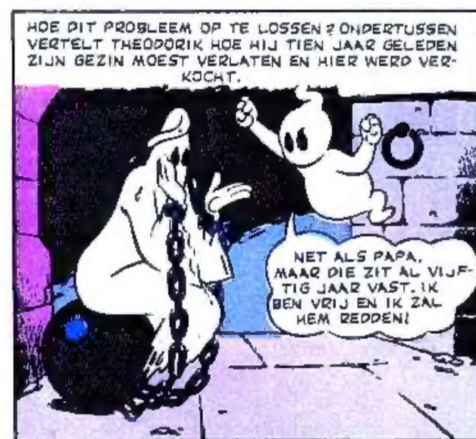

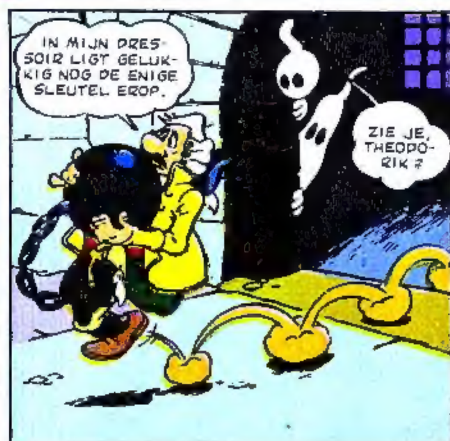

DE JEUGD VAN

CHARLES DICKENS

Charles Dickens, de beroemde Engelse schrijver, die zo treffend en kleurrijk het dagelijkse leven in het Victoriaanse tijdperk wist te beschrijven, werd geboren in 1812 en stierf in 1870.

Op een koude, donkere avond in het jaar 1833 loopt een jongeman schuw en haastig een donkere binnenplaats aan Fleet Street op. Fleet Street is vanouds de straat waar de belangrijkste Londense kranten en uitgeverijen gevestigd zijn. De jongeman gedraagt zich zo vreemd, dat voorbijgangers zouden kunnen denken, dat hij niet goed wordt. Die jongeman heet Charles Dickens en ruim een eeuw later, nu iedereen de beroemde Engelse schrijver kent, verbaast niemand zich over zijn merkwaardige gedrag. Het is namelijk de eerste keer dat Charles, twintig jaar oud, een artikel bezorgt bij de Monthly Magazine in de hoop dat de uitgever er wat in ziet. En inderdaad. In december van datzelfde jaar verschijnt zijn artikel in druk en Charles heeft zijn eerste stap op weg naar de roem gezet.

Charles Dickens beleeft een heel merkwaardige jeugd. Zo merkwaardig, dat hij zelfs een deel ervan in de gevangenis doorbrengt. Hoe dat zo komt, zullen wij je hier vertellen. Zelf verwerkt hij deze jeugdervaringen later in een van zijn beroemdste boeken, David Copperfield.

Bij vader Dickens thuis is het altijd een gezellige boel. Er wordt volop gedronken en gegeten en vaak is het hele gezin te vinden in het café De Mijter, waar Charles samen met zijn zusje Fanny boven op de dinertafel een kleine show van versjes en liedjes ten beste geeft.

Vader John Dickens heeft een goed betaalde baan op het marinekantoor waar de gages uitbetaald worden, maar na verloop van tijd blijkt, dat de dineetjes en dansavondjes hem toch wat al te veel gaan kosten en dat hij schulden gemaakt heeft. Na een paar jaar moet het gezin Dickens verhuizen naar een kleiner en goedkoper huis, maar het vrolijke leven van vader Dickens gaat er onverminderd voort.

Charles mag nu naar school. Het is wel een erg goedkope school, maar Charles is ijverig en intelligent en leest alles wat hij maar te pakken kan krijgen. Hij is een wat tenger kereltje en voelt niets voor de ruwe spelletjes die zijn vriendjes buiten spelen. Urenlang droomt hij weg in door hemzelf verzonnen verhalen, waarin hij zelf meestal een heldenrol vervult. Als Charles elf is geworden, verhuist het gezin van Chatham naar Londen en komt terecht in een zo mogelijk nog kleiner en armoediger huis. Er is geen geld meer om Charles' lessen te betalen en hij moet nu thuis blijven om op zijn broertjes en zusjes te passen. Dat is lang geen pretje, want de

stapels onbetaalde rekeningen geven nogal eens aanleiding tot ruzies in het gezin Dickens. Een zekere James Lamert, een vroegere huisgenoot van de familie, heeft een schoensmeerfabriek. Bij hem treedt Charles op twaalfjarige leeftijd in dienst, want James Lamert weet heel goed in wat voor moeilijkheden John Dickens verkeert.

Charles moet nu van 's morgens acht tot 's avonds acht etiketten op schoensmeerpotjes plakken en het is maar moeilijk te verwerken voor de trotse Charles, dat hij net zo behandeld wordt als de andere jongens, die uit smerige achterbuurten komen en niets geleerd hebben. Het fabriekje is donker en vochtig en over de rottende vloeren krioelt het van de ratten.

Intussen leidt zijn vader een zorgeloos leven in de gevangenis. Hij kan met geen mogelijkheid de rekening van de wijnhandelaar betalen en het is in deze dagen de gewoonte, dat men dan opgesloten wordt tot de schuld is afgelost. John Dickens' salaris gaat gewoon door en wordt gebruikt voor de aflossing. Maar omdat er geen geld meer in huis is, komt mevrouw Dickens voor het gemak maar bij haar man in de gevangenis wonen en neemt de kinderen mee. Zo is iedereen tevreden. Vader Dickens maakt er weer een vrolijke boel van, maar hoeft in de gevangenis geen rekeningen te betalen. Er komt zelfs elke dag een dienstmeisje.

Iedereen is gelukkig, behalve Charles, want voor hem is nauwelijks plaats. Hij besluit daarom de zes shilling — dat is ongeveer drie gulden — die hij elke week verdient, te besteden aan een kosthuis. De trotse Charles schaamt zich ervoor, dat hij elke avond naar de gevangenis moet om daar mee te eten, want voor warm eten heeft hij geen geld genoeg. Een erfenis maakt aan deze toestand een eind en Charles kan weer naar school. Als hij vijftien is, gaat hij als verslaggever werken bij het gerechtshof. In zijn vrije tijd schrijft hij verhalen en als hij de twintig gepasseerd is, is hij een beroemd schrijver. Zijn miserabele jeugdjaren beschouwt hij nu als een belangrijke schat aan ervaringen, waaruit hij dikwijls put bij het schrijven van romans, waarin hij de kinderarbeid over de hekel haalt en opkomt voor de rechten van de minder bedeelden.

Claudia

Claudia en haar vriendinnen hebben een maraboe, eigendom van een oude geleerde, die in het ziekenhuis is opgenomen, verstopt in een kast in hun klaslokaal.

STILTE ALSJEBLIEFT!
KLAK, KLAK, KLIK.....
KLAK
KLAK
KLAK

HET GEHEIMZINNIGE GELUID HOUDT NIET OP.
DIT GAAT TE VER! JULLIE KRIJGEN ALLEMAAL STRAF!
KLAK. KLIK. KLAK.
KLIK

JULLIE KRIJGEN STUK VOOR STUK EEN FLINKE PORTIE STRAFWERK!

CLAUDIA, HAAL EEN VOORRAADJE KRIJT UIT DE KAST.
OEI!

GOED, DAN ZAL IK HET ZELF DOEN!

NIET OPENMAKEN!
WAT ZULLEN WE NU...

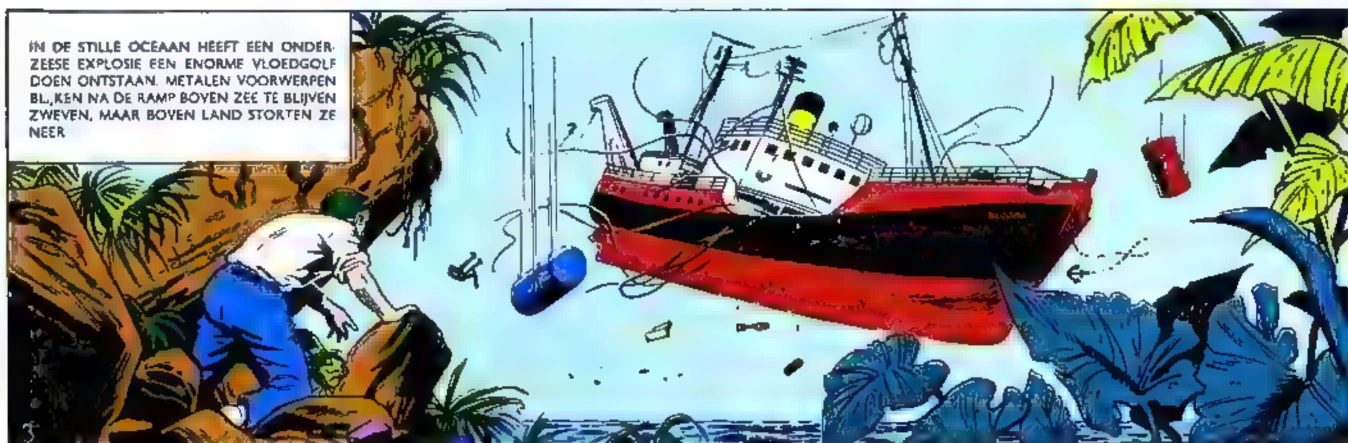

KYKUS, DIE BLIJ IS DAT HIJ DE VRIJHEID KRIJGT, SLAAT OPGEWEKT ZIJN VLEUGELS UIT.
HELP! HELP!

LANCE BARTONS AVONTUREN

DE BANNELING

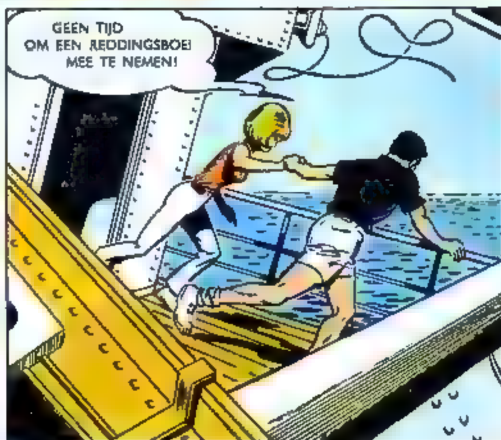

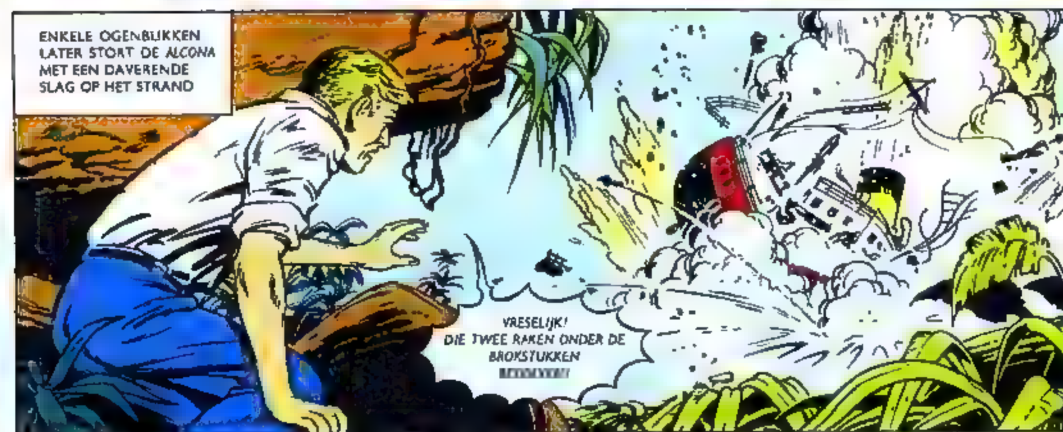

VAN NIMMORAC

TEKST EN TEKENINGEN:

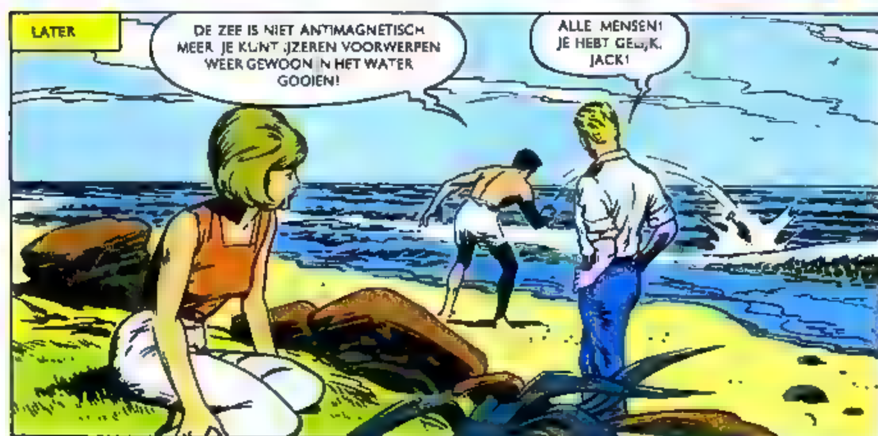

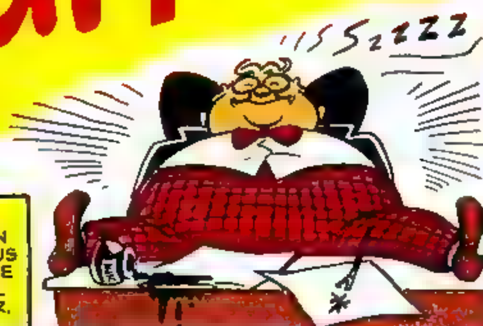

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

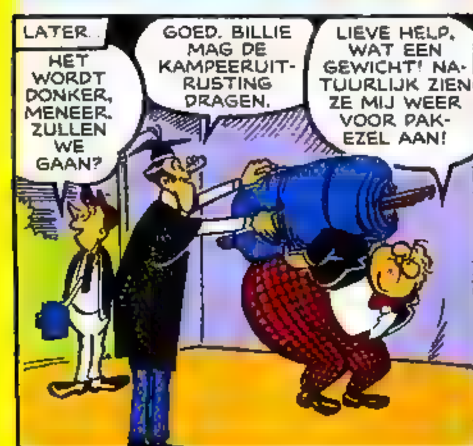

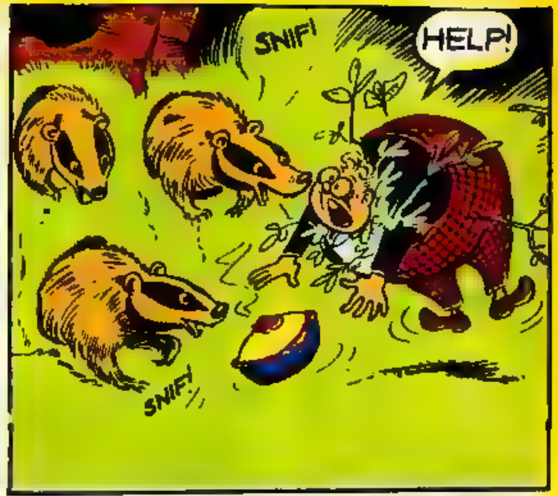

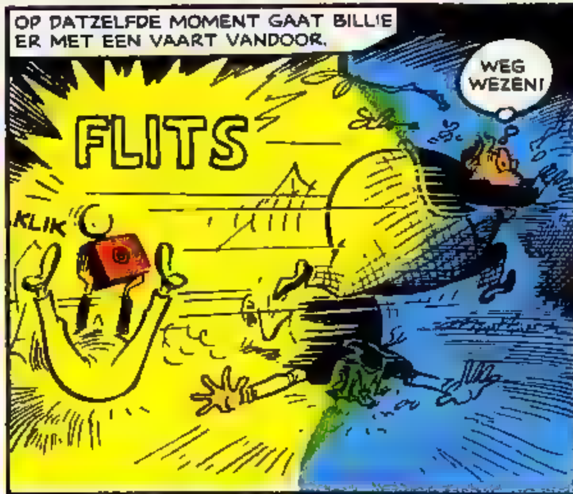

ZO, DIE HEB IK!

ZE SLAPEN NOG LEKKER, DUS KAN IK RUSTIG GAAN ETEN!
SNURK

SNIF!
HELP!
SNIF!

HELP! WILDE BEESTEN!
ER GEBEURT IETS! HOU JE CAMERA KLAAR, JAN!

OP DATZELFDE MOMENT GAAT BILLIE ER MET EEN VAART VANDOOR.
WEG WEZEN!
FLITS
KLIK

WAT WAS DAT, MENEER?
GEEN IDEE! MISSCHIEN RENDE ER EEN WILD DIER OVER ONS HEEN!
HA, HA, ZE HEBBEN ME NIET HERKEND!

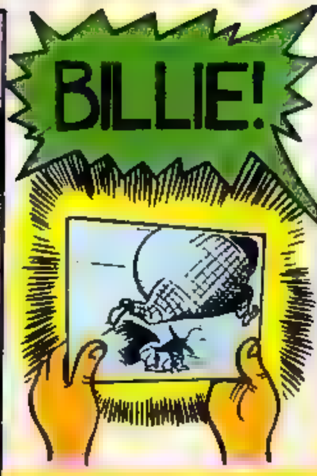

IK GA NOG MAAR EENS TERUG NAAR DE KEUKEN. MISSCHIEN VALT ER NOG MEER TE HALEN!

HOPELIJK ZETTEN ZE NOG EENS ZO'N TAART IN DE VENSTERBANK! DAT ZOU EEN MOOIE PROOI ZIJN!

MAAR BILLIE WORDT ZÉLF VOOR PROOI AANGEZIEN EN WEL DOOR EEN UIL...
OEHOE!
OEHOE!
HELP

SORRY, HOOR!
LATEN WE HET FILMPJE IN JE CAMERA MAAR EENS ONTWIKKELEN, JAN. DAN WETEN WE MEER!
LIEVE HELP, DAAR HEB JE DIE TWEE WEER! IK ZAL ME NOG MAAR EEN POOSJE GEDEKT HOUDEN!

LATER...
KIJK EENS, MENEER! HET WAS GEEN WILD DIER DAT OVER ONS HEEN RENDE...
WAT WAS HET DAN?

BILLIE!

BILLIE IS NIET IN DE SCHOOL, MENEER! HIJ MOET ERGENS BUITEN UITHANGEN!
IK BLIJF HIER ZITTEN TOT HIJ KOMT OPDAGEN! EN DAN ZAL HIJ ERVAN LUSTEN!
OEHOE!
KRAK
STOKKEN
STRUIKELDRAAD

VAN HEINDE EN VERRE

Elektrische auto

Al enige jaren is men bezig de mogelijkheden te onderzoeken om auto's door middel van elektriciteit in plaats van met behulp van benzine voort te bewegen. Vooral in Amerika wordt op dit gebied druk geëxperimenteerd en op diverse proefbanen rijden al „elektrische" auto's. De moeilijkheid is vooralsnog dat deze auto's, die door batterijen gevoed worden, na ongeveer honderdvijfentwintig kilometer rijden moeten stoppen, omdat dan eerst de batterijen opnieuw opgeladen moeten worden. Op onze foto de Electrovair II, een experimentele auto van General Motors, op een testbaan in Detroit. De batterijen zijn duidelijk zichtbaar. Intussen hebben geleerden al voorspeld dat de conventionele auto's binnen afzienbare tijd verdrongen zullen worden door de elektrische auto. Dit laatste voertuig heeft vele voordelen; één daarvan is dat het geen schadelijke uitlaatgassen verspreidt.

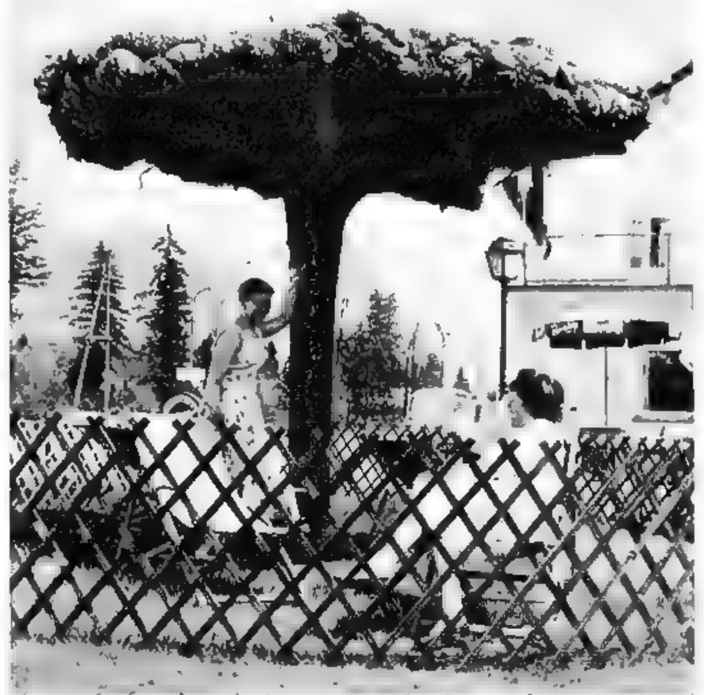

Kunstenaars met krijt

Het gebeurde op een mooie zondagmorgen in het afgelopen najaar. Honderden inwoners van New York waren vroeg opgestaan en begaven zich naar Central Park, het grote park midden in de wereldstad. Daar kregen ze allemaal een doos kleurkrijt en er werd hun een vierkante meter wegdek aangewezen, waarop ze hun krachten mochten beproeven. Het ging hier om de jaarlijkse wedstrijd voor „plaveiselartiesten", waaraan iedereen boven de vijftien jaar mag deelnemen. Iedereen is daarbij vrij om een krijttekening te maken volgens zijn eigen inzichten; voor kinderen beneden de vijftien en voor op- en pop-art-artiesten was een speciale ruimte ingericht. Vier uur na het begin van de wedstrijd kwam de jury in actie, die de tien mooiste tekeningen uitkoos en de makers beloonde. De hele verdere zondag trokken ontelbare New-Yorkers door Central Park om de scheppingen van hun stadgenoten te bewonderen.

Vreemde boom

In de tuin van een restaurant in de Oostenrijkse stad Salzburg kun je heerlijk zitten. Dat is niets bijzonders; wél bijzonder is dat je er kunt uitrusten in de schaduw van een boom die op zijn kop staat. Waar je takken zou verwachten zitten de wortels. Oorzaak van dit alles is dat de bewuste boom een tijdje geleden in de weg stond. Men zaagde er toen de top af. Vervolgens groef men de wortels uit. Maar toen men eenmaal zover was, veranderde men van mening en zette de boom terug op zijn oude plekje, evenwel ondersteboven. Op de plaats van takken en bladeren zitten nu de wortels, die dik met mos begroeid zijn. De vreemde boom trekt nogal wat bekijks en dat komt het restaurant weer ten goede. Iedereen is dus tevreden en de boom zal voorlopig wel zo blijven staan.

Het geheim van de grot

door Ruth Park
tekeningen Jean Sidobre

Oorspronkelijke titel The hole in the hill.
Uitgave: Macmillan & Co., Londen, 1962.
Vertaling: Mia Robé.

HOOFDSTUK I

De hele dag had de trein door de regenwolken gereden, die als dikke donzen dekens over het landschap lagen. Hoe dikwijls Brownie ook de beslagen raampjes had schoongeveegd, het had niets geholpen. Slechts af en toe had ze een glimp opgevangen van dit onbekende land. Had ze daarvoor nu die lange reis gemaakt? Ze zag alleen maar wat moerassen met gras en hutjes van de Maori's. De omheining van ijzerdraad rond de hutjes was versierd met gedroogde visjes, die vanuit de verte op vuilwitte vlaggetjes leken. Dan waren er nog wat vogels en vreemde, donkere bomen, waarin de mist tussen de takken fraaie patronen maakte, die aan nylondraden deden denken.

„Zelfs de rivieren hier zien er natter uit dan in Australië," zei Brownie op verontwaardigde toon. Maar er kwam geen antwoord van haar broer Dunk. Hij zat al te slapen van het moment af, waarop ze uit Auckland waren vertrokken.

Brownie zuchtte. Ze had het niets leuk gevonden om naar Nieuw-Zeeland te gaan. Ze had wel een paar interessantere manieren geweten om de lange kerstvakantie door te brengen. Ja, ze had een heleboel dingen willen doen nu ze een poosje vrij was van de kostschool in Sydney. Voor Dunk was het wat anders. Hij vond het het toppunt van genot om met vader in een turbinevliegtuig over de Tasmanzee te vliegen. En hij was echt benieuwd naar de kleine boerderij, die hun vader geërfd had van hun oudoom Angus. Vooral toen vader hun de laatste brief van de oude man had laten lezen.

„Ik ken je niet, Jim," stond er in een beverig handschrift, „en jij hebt mij ook niet gekend. Maar je bent een Mackenzie en wat ik heb, komt jou toe. De Drie-Mijlenboerderij is misschien niet veel waard als je hem zou verkopen, maar er zit nog iets anders aan vast. Er is iets op de Drie Mijlen, dat vandaag of morgen misschien meer waard zal blijken te zijn dan goud."

Vader had een beetje wrang gelachen. „Olie, veronderstel ik. Of diamanten. Arme oude baas. Hij was net zo oud als de heuvels en een beetje een vreemde figuur, denk ik. Enfin, we zullen de Drie Mijlen maar proberen te verkopen en dan houden we van de opbrengst vakantie in Nieuw-Zeeland."

De besprekingen met de notaris en het kadaster duurden eindeloos. Zelfs de twaalfjarige Dunk, die met zoveel plezier op reis was gegaan, begon het verschrikkelijk te vervelen. Het regende bovendien nog iedere dag. De stad maakte een kille en ongezellige indruk. De oceaan was eveneens nat en grauw.

Brownie liep de hele dag te mopperen; ze voelde heimwee. Op het laatst riep hun vader uit: „Wel verdraaid nog aan toe, waarom gaan jullie niet samen naar die boerderij? Probeer je daar wat te amuseren."

Dunk maakte een geestdriftige luchtsprong. Zijn ogen glinsterden van plezier en zijn wangen werden rood van opwinding. „Meen je dat echt, vader? Mogen wij daar samen heen? Zo maar met z'n tweeën? Alle mensen, wat een moordidee!"

Brownie keek haar vader verbijsterd aan. „Wat moeten wij daar in vredesnaam uitvoeren?"

Door al die lange besprekingen was het geduld van hun vader ook bijna uitgeput. Kwaad riep hij uit: „Wat je daar moet doen? Heb je zo weinig fantasie, dat je niets weet te verzinnen? Ga er op onderzoek uit: ga voor mijn part vissen. Probeer iets van het land te weten te komen. Het is het oude land van de Maori's; het druipt van de geschiedenis. Misschien zijn er wel paarden op de boerderij. En als die er niet zijn, moet je maar zien er ergens een paar te lenen. Verdikkeme, die jeugd van tegenwoordig heeft evenveel fut als een kwal. Je bent al veertien jaar en dan weet je niet eens wat je een paar dagen moet doen op een oude boerderij."

„Ik bedoelde helemaal niet..." begon Brownie, die nu ook kwaad begon te worden door de onvriendelijke woorden van haar vader.

„Ik zal je dit vertellen: je grootmoeder trouwde toen ze vijftien jaar was," ging vader verder. „En toen kon ze koken en naaien en ploegen en vechten tegen de inlanders als het nodig was."

„Ik kan ook koken en naaien," antwoordde Brownie snibbig. „Maar waarom moet ik zo'n honderddertig

Dunk maakte een geestdriftige luchtsprong...

kilometer reizen naar een afschuwelijk primitief boerderijtje om dit te bewijzen?"

„Hè toe, Brownie," viel Dunk haar nu in de rede. „We kunnen daar een paar enorm leuke dagen hebben. Stel je voor, we zullen daar samen zijn en geen last hebben van gezeur van volwassenen!"

Toen hij dit had uitgeflapt, kon hij zijn tong wel afbijten. Dat was niet erg aardig tegenover vader... Maar het bleek dat vader het niet eens had gehoord. Hij zei: „Ik vind dat je veel te onzelfstandig bent voor je leeftijd. Je hebt helemaal geen eigen initiatief. Alles moet je voorgekauwd worden: wat je moet doen en hoe je het moet doen."

„Dat is helemaal niet waar," zei Brownie en Dunk zag hoe ze zich met moeite wist te beheersen. „Alleen maar omdat ik er de lol niet van inzie om rond te klungelen op een oud, verlaten boerderijtje..."

„Toe nou, Brownie," smeekte Dunk, „doe niet zo vervelend. Het zal best leuk zijn. Weet je, het is helemaal niet onmogelijk dat we erachter komen over welke schat oudoom Angus het had in zijn brief. Misschien is het wel een uraniummijn of iets dergelijks!"

„Als je per se niet wilt gaan, dan hoef je natuurlijk niet, Susan," zei vader stijf. „Het was maar een voorstel van mij. Hoewel, als ik zo oud was als jij..."

Toen Brownie in de trein zat en aan het gesprek met haar vader terugdacht, vloog er een blos naar haar wangen. Hoewel Susan haar eigenlijke naam was, was het niet best als haar vader haar zo noemde. Hij reserveerde die naam uitsluitend voor nare momenten, zoals wanneer hij haar onder handen moest nemen voor een slecht rapport. Ze bedacht opnieuw dat mensen van de leeftijd van vader werkelijk verschrikkelijk waren. Als je geen zin had precies hetzelfde te doen als zij deden toen ze veertien waren, dan was je sloom óf te voorlijk voor je leeftijd. Ze vonden dat je niet genoeg initiatief had óf je had te veel. En nu... arme vader!

Toen hij hen naar de trein bracht, bemerkte Brownie heel goed dat hij al spijt had van zijn plan om hen alleen naar de boerderij te sturen. Waarschijnlijk zag hij al een van beiden aangevallen door een wilde stier of in een ravijn storten of van een Maoripaard rollen. Ze had het liefst haar armen om zijn hals geslagen, maar ze was toch nog zo beledigd door zijn onvriendelijke woorden, dat ze het maar niet deed. Ze zei alleen maar: „Maak je geen zorgen, vader. Ik ben best in staat mijn boontjes te doppen."

„Dat weet ik wel, Brownie." Ze zag dat hij moeite had al die goede raadgevingen, die op het puntje van zijn tong lagen, binnen te houden. „Jullie zullen in elk geval maar een paar dagen alleen zijn. Ik kom zo gauw mogelijk naar jullie toe. Ik wil die oude boerderij toch wel graag zien, voordat dit familie-eigendom overgaat in andere handen."

En zo zaten ze dan in de trein en hadden bijna hun bestemming bereikt. Bijna? Door de mist werd een klein, grijskleurig, doosvormig station zichtbaar. Brownie las de naam Te Taniwha, die met grote, zwarte letters op de muur was geschilderd.

„Alle mensen!"

Brownie schudde Dunk door elkaar, tot hij zijn ogen opsloeg. „Vlug, we zijn er! De trein staat al stil!"

Ze had hem al de trein uitgeduwd, voordat hij kans had gehad de slaap uit zijn ogen te wrijven. Daar stonden ze in de motregen op het perron. Ze keken elkaar onthutst aan, toen de trein zijn gefluit liet horen en daarop zijn reis vervolgde. Het leek alsof ze in een kleine oase te midden van een woestijn waren neergezet. Een diepe stilte omgaf hen aan alle kanten.

„Ik veronderstel dat in de laatste honderd jaar geen mens hier uit de trein is gestapt," zei Dunk, die zich niet op zijn gemak voelde. „Ben je er werkelijk zeker van dat we bij het goede station zijn uitgestapt?"

„Nou en of ik er zeker van ben. Ik kan die rare naam niet uitspreken, maar ik weet hoe hij gespeld wordt. Kijk, daar zit een oude vrouw! Laten we het haar eens vragen."

Het enige levende wezen dat te bekennen was, was die oude Maorivrouw, die met blote voeten op de grond zat naast een rij emmers. Ze rookte uit een oude pijp. Brownie vond haar op een oude pelikaan lijken met haar donkere ogen, waaronder diepe wallen lagen en haar getatoeëerde kin en onderlip. Brownie had nog nooit iemand gezien met een getatoeëerd gezicht. Aarzelend zei ze: „Spreekt u Engels?"

De oude vrouw nam haar pijp uit de mond. „Zeer goed," zei ze met een zachte, welluidende stem. Brownie kreeg een kleur.

„Neemt u me alstublieft niet kwalijk," stamelde ze. „We komen uit Australië en dit is ons eerste bezoek aan Nieuw-Zeeland. We weten nog niet veel af van het land en de mensen..."

„Weet u," vertrouwde Dunk de oude vrouw toe, „we gaan naar een

De kinderen keken hoe de truck uit het gezicht verdween.

boerderij, die de Drie-Mijlenboerderij moet heten. Maar nu weten we eigenlijk niet of we goed zijn. . ."

„De Drie-Mijlenboerderij? Maar daar woont op het ogenblik niemand."

„Ja, dat weet ik," zei Brownie. „Maar wij. . . dat wil zeggen, mijn vader is er de eigenaar van."

„Heten jullie dan Mackenzie?"

„Dat klopt," zei Dunk blij. „Hebt u onze oudoom Angus gekend?"

Het gezicht van de oude vrouw veranderde opeens. Er kwam een harde uitdrukking in haar ogen, hard en gesloten Het leek of haar gezicht uit donkerbruin hout was gesneden. Ze zei iets in de Maoritaal en toen stond ze op

Ze sloeg een oude, half-vergane doek over haar hoofd en liep heel onverwacht weg. Na een paar passen riep ze over haar schouder: „Vraag het maar in de winkel. De eigenaar zal jullie wel alles vertellen wat jullie willen weten."

„Nou zeg," zei Dunk verontwaardigd, „wat moet dat nou betekenen? Ik geloof vast dat ze iets heel lelijks over oom Angus zei in haar taaltje, als je het mij vraagt."

Brownie haalde haar schouders op. „Laten we maar naar die winkel gaan."

De winkel, waar van alles en nog wat werd verkocht, was een welkome schuilplaats tegen de steeds maar voortdurende regen De eigenaar bleek een niet meer zo jonge, praatgrage man te zijn. Hij was verbaasd, toen hij hoorde dat ze naar de Drie-Mijlenboerderij wilden gaan.

„Dat menen jullie toch niet dat jullie daarheen willen?" riep hij uit. „Jullie kunnen beter je intrek in het hotel nemen. Daar zullen jullie het heel goed hebben. Die boerderij is niet veel meer dan een bouwval, die op het punt staat in elkaar te storten. Misschien ligt hij al in puin door het slechte weer van de laatste tijd."

„O, dat kan ons niets schelen," zei Dunk vrolijk. „Dat mag werkelijk de pret niet drukken. Waar of niet, Brownie?"

„O ja, zo is het," zei Brownie onbewogen. „Maar laten we nu maar wat eten en zo kopen, Dunk."

„Ik durf er mijn hoofd onder te verwedden dat jullie Australiërs zijn," zei de winkelier bewonderend. „Mag ik jullie een goede raad geven? Er is geen elektriciteit op de Drie Mijlen. Daarom zouden jullie er verstandig aan doen kaarsen en petroleum mee te nemen. En dan nog iets: als jullie nog tien minuten geduld willen hebben, dan sluit ik de zaak en breng ik jullie even weg. Ik woon ook die kant uit. Het is niet zo'n grote omweg voor me."

De winkelier bleek niet bepaald een voorzichtige chauffeur te zijn. Zijn kleine truck hobbelde over de oneffen weg en door grote plassen. Hij hotste langs diepe kloven en over zo'n wankele brug, dat Brownie doodsangsten uitstond dat deze het zou begeven. Met de zakken levensmiddelen in de armen geklemd werden zij en Dunk dooreengeschud alsof ze bonen in een blikje waren. Maar de winkelier trok zich nergens iets van aan. Hij bleef maar vrolijk verder babbelen.

„Dat was toch zo'n rare snoeshaan, die ouwe Angus Mackenzie. Hebben jullie weleens gehoord hoe hij plotseling van de aardbodem verdwenen was? Ja, hij en dat grote varken van een hond van hem. Soms waren ze opeens verdwenen en dan zag je ze dagen niet meer."

„Gunst, ik denk dat ze gewoon op jacht waren gegaan in de heuvels," zei Brownie een beetje geërgerd.

„In een kleine plaats zoals Te Taniwha, juffie, kan geen mens een voet verzetten zonder dat iedereen weet waarheen hij gaat. Nee, Angus verdween echt: zoals een tovenaar of zo iets dergelijks."

Het beeld van een oom, die zo maar kon verdwijnen, deed Dunk schateren van het lachen. Hij porde zijn zuster van plezier in de ribben. Net op dat moment danste de truck langs een onderkomen voor het vee en bleef toen staan voor een oud hek, dat naargeestig heen en weer bewoog in de wind

„Hier is het dan. En laten we afspreken, jongelui, als jullie zenuwachtig worden of jullie hier eenzaam voelen of weet ik wat, kom dan maar gauw naar mijn huis. Die kant op is het. Ongeveer een kilometer. Het staat me niet erg aan jullie hier alleen te laten. Werkelijk niet."

De kinderen keken hoe de truck uit het gezicht verdween. Het was doodstil. Aan alle kanten van de verlaten boerderij rezen de heuvels op. Het leek wel alsof ze stonden te wachten op de dingen die gingen komen.

HOOFDSTUK II

„Ik geloof dat dit ding al in geen jaren dienst heeft gedaan als boerderij," zei Brownie verwonderd. „Er is geen spoor te bekennen van landbouwgereedschap of van koeien en melkemmers. Heb je ooit van je leven zo'n verlaten boel gezien?"

Brownie huiverde. Ook Dunk, die zich zo vol geestdrift in het avontuur had gestort, keek sip naar de verlaten boerderij. Aarzelend liepen ze over het pad, dat helemaal met onkruid begroeid was. De omheiningen waren verrot en lagen gedeeltelijk tegen de grond. Verder stonden er nog populieren, die het huisje tegen de wind moesten beschermen. Het huis zag grauw van ouderdom en geelbloemig onkruid had zich al meester gemaakt van het trapje naar de voordeur. Krakend probeerde de deur zich te verzetten, toen ze hem open wilden duwen. Ze kwamen meteen in een kamer, die slechts gedeeltelijk gemeubileerd was. Overal lag duimdik stof en het rook er muf.

„Jakkes, bah!" riep Dunk geschrokken uit, „er is vast nooit meer iets aan het huis gedaan sinds ze oudoom Angus naar het ziekenhuis hebben gebracht!"

„Die arme, oude man," zei Brownie. Op de tafel lag een opengeslagen boek en een bezem stond tegen de muur bij de deur. Het bed zag er uit alsof oom Angus het pas een paar minuten geleden verlaten had. De dekens hingen half op de grond. De harde wind blies de as uit de haard de kamer in. Brownie deed de deur snel dicht. Het lukte haar de roestige grendel dicht te schuiven. Het hout boven de grendel was beschadigd. Het leek net alsof iemand eens geprobeerd had in het huis in te breken.

„Brr," zei Dunk. „Dat ziet er allemaal niet aantrekkelijk uit! Maar laten we er maar het beste van maken. Ik val om van de honger. Zie jij iets, waarop we kunnen koken?"

In de aangrenzende keuken, die afgedekt was met de grote bladeren van de nikaupalm, vonden ze een roestig fornuis, dat met hout gestookt moest worden. Het zag er echter keurig uit in het keukentje. Het scheen hun toe dat oom Angus een nette vrijgezel was geweest.

WORDT VERVOLGD

De erfenis van

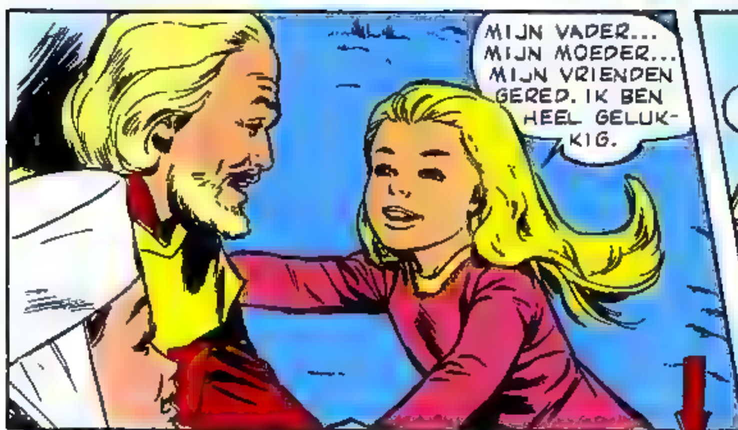

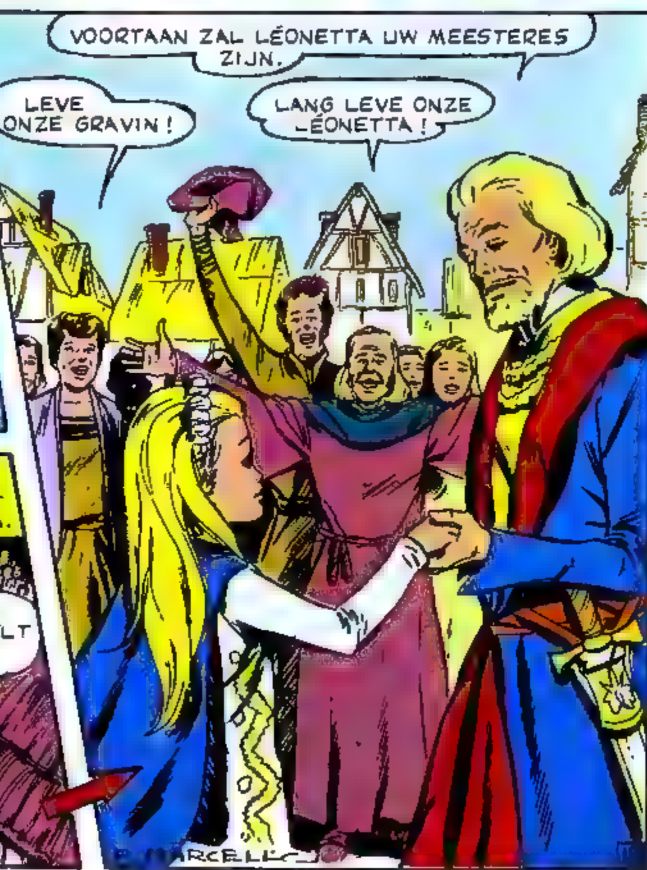

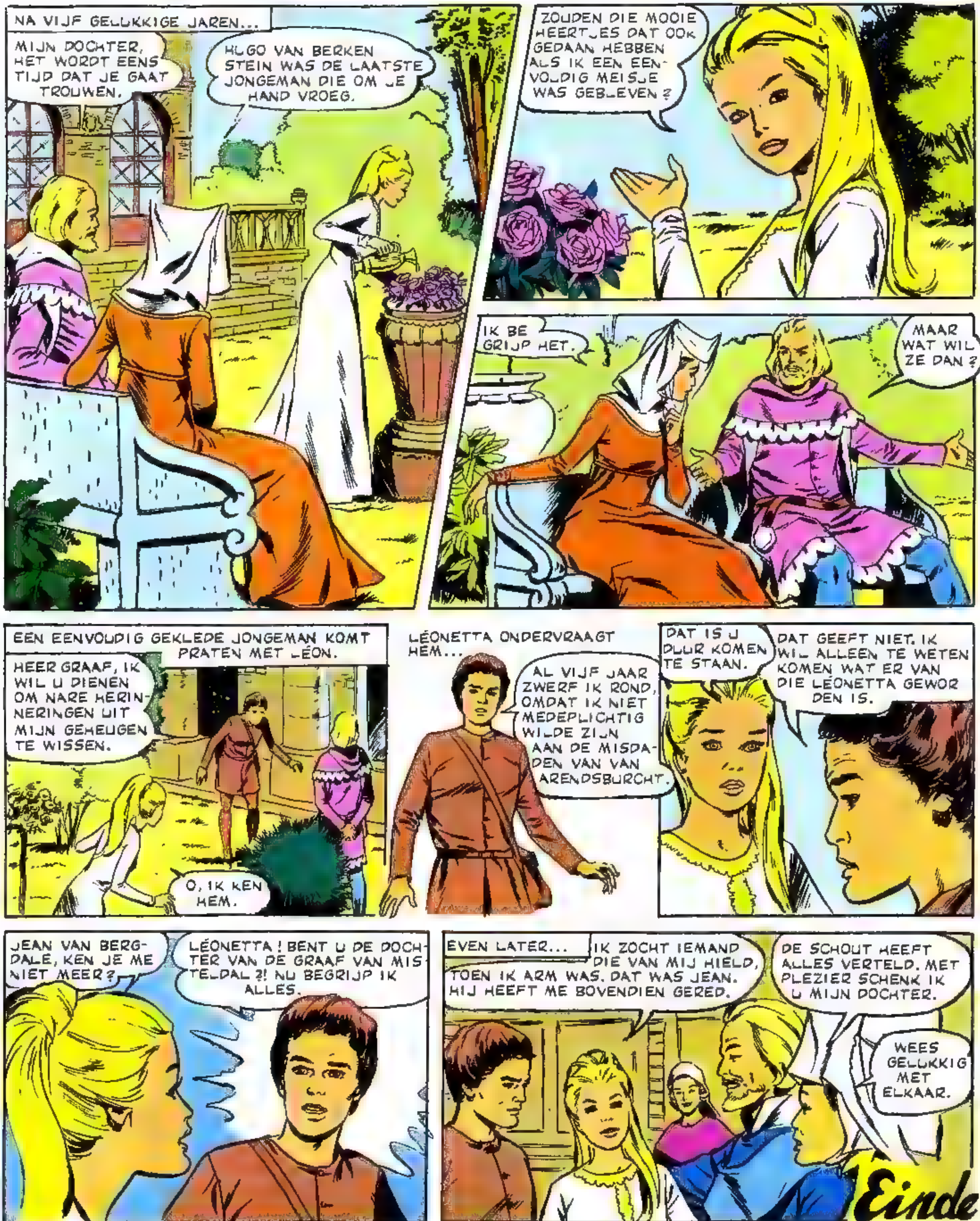

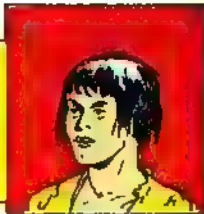
Misteldal

Juist als Van Arendsburcht zich meester tracht te maken van Léonetta en haar moeder, verschijnt er een onbekende ridder ten tonele. . .

de Prins en de Bedelaar

MILES HENDON LUISTERDE HET GESPREK AF VAN DE GERECHTSDIENAAR EN DE VROUW

IN DE OMGEVING VAN HET GERECHTSGEBOUW WACHTTE HIJ DE GEBEURTENISSEN AF. HET WAS AL DONKER EN HET PLEINTJE VOOR HET GEBOUW LAG STIL EN VERLATEN. EINDELIJK VERSCHEEN PRINS EDWARD, BEGELEID DOOR DE GERECHTSDIENAAR, DIE HEM NAAR DE GEVANGENIS ZOU BRENGEN.

OP EEN AFSTAND VOLGDE HIJ HEN TOT ZE EEN STEEGJE INSLOEGEN WAAR GEEN MENS TE ZIEN WAS. DIT LEEK HEM HET GESCHIKTE OGENBLIK.

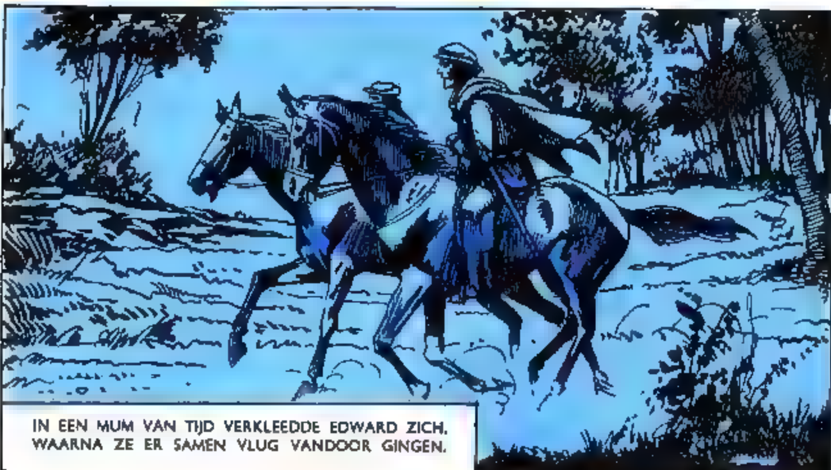

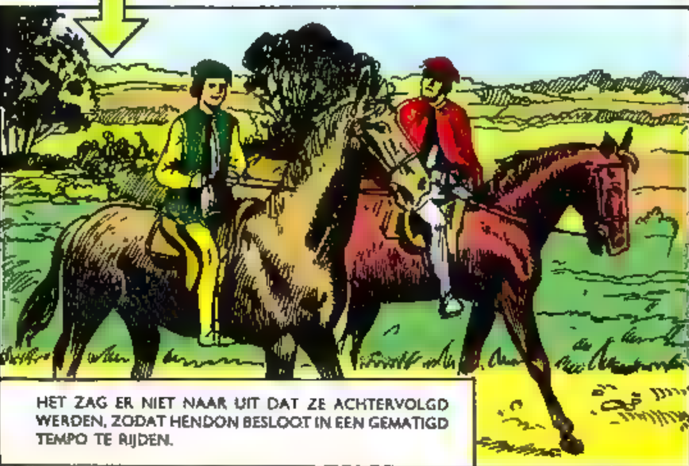

HENDON EN EDWARD MAAKTEN ZICH ZO SNEL MOGELIJK UIT DE VOETEN
JE MOET ONGEMERKT OP DE HOOFDWEG BUITEN HET DORP ZIEN TE KOMEN. IK GA DAN INTUSSEN DE PAARDEN HALEN DIE BIJ DE HERBERG STAAN.

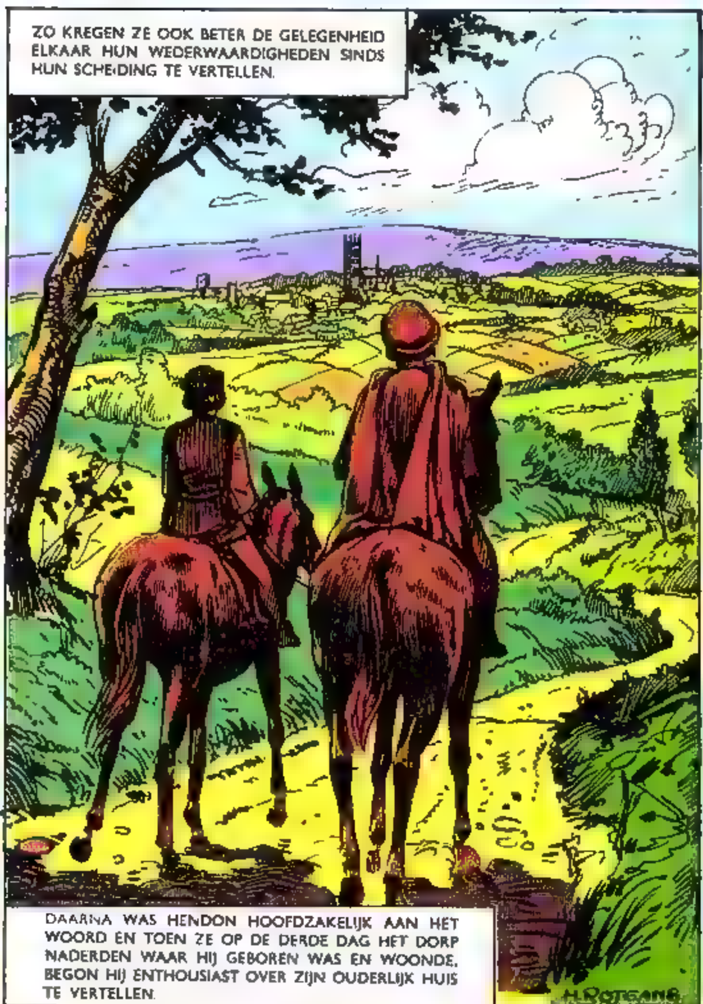

TOEN EDWARD NOG MAAR NAUWELIJKS HET DORP ACHTER ZICH HAD, VERSCHEEN HENDON AL MET DE PAARDEN.
HIER HEB IK WAT VOOR JE
HET WAREN DE KLEREN DIE HENDON INDERTIJD IN LONDEN VOOR EDWARD GEKOCHT HAD.

IN EEN MUM VAN TIJD VERKLEEDDE EDWARD ZICH, WAARNA ZE ER SAMEN VLUG VANDOOR GINGEN.

NA ENKELE UREN GEREDEN TE HEBBEN KWAMEN ZE BIJ EEN EENZAME HERBERG.
HIER MOESTEN WE MAAR OVERNACHTEN.

DE NACHT VERLIEP ZONDER STOORNIS EN DE VOLGENDE DAG WAS HET TWEETAL AL WEER VROEG OP PAD.

HET ZAG ER NIET NAAR UIT DAT ZE ACHTERVOLGD WERDEN, ZODAT HENDON BESLOOT IN EEN GEMATIGD TEMPO TE RIJDEN.

ZO KREGEN ZE OOK BETER DE GELEGENHEID ELKAAR HUN WEDERWAARDIGHEDEN SINDS HUN SCHEIDING TE VERTELLEN.
DAARNA WAS HENDON HOOFDZAKELIJK AAN HET WOORD EN TOEN ZE OP DE DERDE DAG HET DORP NADERDEN WAAR HIJ GEBOREN WAS EN WOONDE, BEGON HIJ ENTHOUSIAST OVER ZIJN OUDERLIJK HUIS TE VERTELLEN.
H. ROTGANS

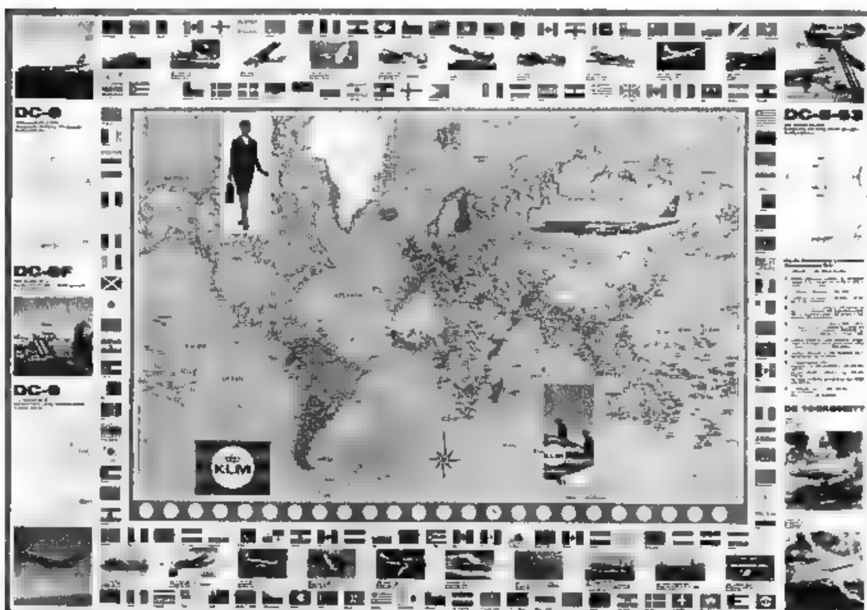
Zes fantastische verrassingen in het kleurige KLM vliegpakket

(en ook nog kans op een gratis Europa-rondvlucht per KLM DC-8)

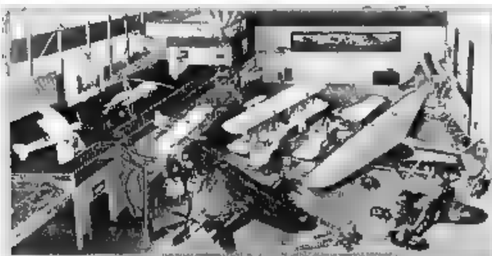
Dit zit erin:

1 een natuurgetrouw model van de KLM DC-8 (vliegt in werkelijkheid 950 km per uur!). Zelf te bouwen met een nauwkeurige uitknipbouwplaat, speciaal voor de KLM gemaakt van originele tekeningen;

2 een geweldig fijne, gedetailleerde wereldkaart (100 × 70 cm), voor aan de muur van je kamer. Met alle oude en nieuwe vliegtuigmodellen van de KLM, vanaf de eerste Fokker F III (130 km per uur) tot de hypermoderne KLM DC-9 (bijna 1000 km per uur). Plus de vlaggen van alle landen van het KLM-wereldnet en nog een heleboel andere gegevens en tekeningen, waarvoor iedere jongen en meisje zich interesseert (en vaders en moeders óók);

3 een schitterende overzichtsfoto in zes kleuren (65 x 65 cm) van alle „historische" vliegtuigen in het Nationaal Luchtvaart Museum op Schiphol (o.m. met de Spin, de Fokker F VII, de Autogiro en vele, vele andere);

4 een originele KLM-wimpel. Leuk voor aan je fiets of om aan de muur te hangen;

5 een heuselijke zakdienstregeling die gebruikt wordt door KLM-stewardessen en pursers;

6 een prachtige kleurenfoto van een KLM DC-8 waarmee je in de wolken zult zijn, net als het vliegtuig dat afgebeeld is.

Grijp je kans om met eigen ogen Europa vanuit de lucht te zien

DOE MEE AAN DE WEDSTRIJD

In elk jeugdpakket vind je een deelnameformulier voor een gezellige wedstrijd met honderd formidabele prijzen; een dag lang vliegen over heel Europa per KLM DC-8 met een landing in Rome. Geweldig! Daar moet je beslist aan meedoen als je niet jonger dan 8 en niet ouder dan 15 jaar bent. Inzendtermijn wedstrijdformulier verlengd tot 1 mei 1967

Dat doet de jonge KLM voor de jeugd en alle luchtvaart-enthousiasten

Vaders, moeders, dit is een unieke verrassing voor Uw kinderen. Wanneer U meteen bestelt ontvangt U het pakket zo spoedig mogelijk franco per post thuis.

Zo moet je het vliegpakket bestellen

Maak *f 4.50* over op postgiro no. 1342000 ten name van *KLM-Vliegpakket, Leidseplein 1-3, Amsterdam.*
Het bedrag van f 4.50 kan ook per postwissel worden overgemaakt. *Vermeld duidelijk je naam en adres* en geef aan: *„Voor KLM-Vliegpakket".*

Als je het niet precies weet, vraag het je ouders. Zij zullen je vast willen helpen.

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE ZULLEN IN DE MACHINE VAN PROFESSOR PAVEY, DE GIMLET, NAAR DE BINNENLANDEN VAN ZUIDOOST-AZIË REIZEN, WAAR DE INLANDERS BEDREIGD WORDEN DOOR IETS GEHEIMZINNIGS DAT ZIJ DE DIAMANTENGEEST NOEMEN. HUN TEGENSTANDERS, DUKE EN LYNCH, STAAN DAARMEE IN CONTACT.

MAAR DUKE EN LYNCH WETEN TE ONTKOMEN...

ARCHIE MIST!

ARCHIE, MAAK DE GIMLET STARTKLAAR. WE GAAN ACHTER HEN AAN!

TOEN LYNCH DE GIMLET WILDE STELEN, HAD ARCHIE OP TEDS BEVEL VERF OP DE VOORRUIT GEGOOID, ZODAT DE DIEF NIET ZAG WAAR HIJ HEEN GING.

WEES VOORZICHTIG, MANNEN! DE DIAMANTENGEEST SCHIJNT ZEER GEVAARLIJK TE ZIJN!

MAAK U GEEN ZORGEN, PROFESSOR! WE HEBBEN ARCHIE EN DE GIMLET OM ONS TE BESCHERMEN!

GIMLET

NIET ZO HAASTIG, ARCHIE! IK WIL OOK GRAAG MEE!

MET EEN VAART DRINGT DE MACHINE DE JUNGLE BINNEN.

DUIKEN, ARCHIE! WAARSCHIJNLIJK KOMEN WE IN DE GROND SNELLER VOORUIT!

MAAR ARCHIES EERSTE POGING IS GEEN SUCCES...

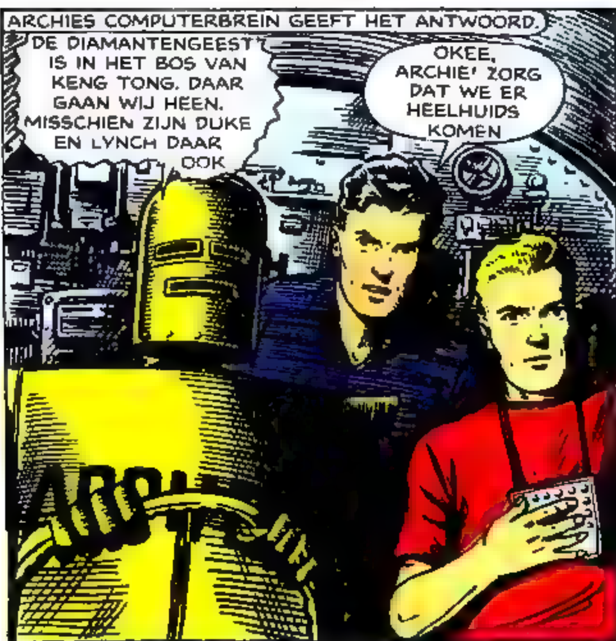
PAS OP! NIET HET WATER IN!

VLUG, TED, BRENG ARCHIE IN DE GOEDE RICHTING!

SPOEDIG BEVINDT DE GIMLET ZICH ONDERGRONDS...

DE GIMLET SNIJDT DOOR DE AARDE ALS EEN MES DOOR DE BOTER!

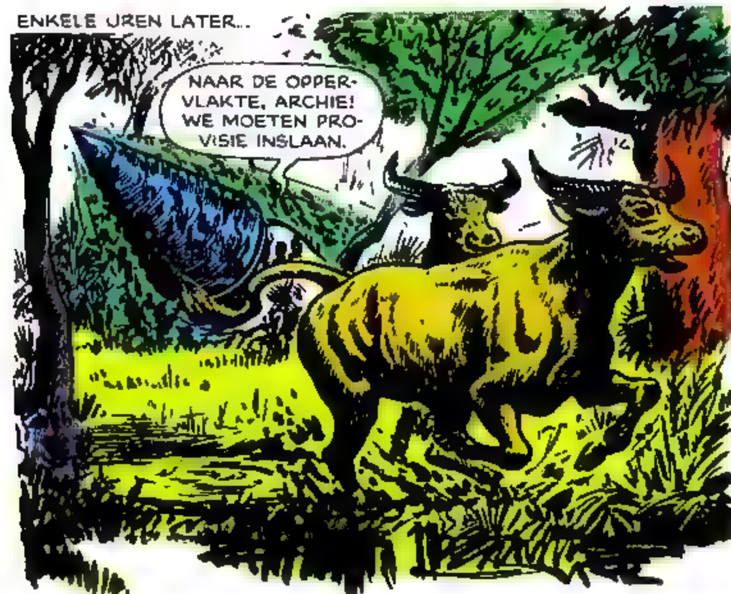
HET IS EEN FANTASTISCHE MACHINE. MAAR HOE KOMEN WE ZO OOIT DUKE EN LYNCH OP HET SPOOR?

ARCHIES COMPUTERBREIN GEEFT HET ANTWOORD.
DE DIAMANTENGEEST IS IN HET BOS VAN KENG TONG. DAAR GAAN WIJ HEEN. MISSCHIEN ZIJN DUKE EN LYNCH DAAR OOK
OKEE, ARCHIE! ZORG DAT WE ER HEELHUIDS KOMEN

HONDERDEN KILOMETERS VERDEROP FLITSEN SIGNALEN AAN IN EEN DIEPE GROT.
OPROEP AAN DUKE EN LYNCH. VERHINDER SPIONNEN MET ROBOT HIER TE KOMEN!

INTUSSEN TREDEN VREEMDE, VORMLOZE GESTALTEN NAAR VOREN...
DUKE EN LYNCH, DOOD DE SPIONNEN! ANDERS ZULLEN DE IJSGEESTEN JULLIE DODEN!

DUKE EN LYNCH ONTVANGEN HET BERICHT
WE MOETEN DIE ROBOT EN ZIJN HELPERS UITSCHAKELEN, MAAR HOE?
TERWIJL ZIJ OP ONS JAGEN, JAGEN WIJ OP HEN! WE KUNNEN DE GIMLET OPSPOREN AAN DE HAND VAN GELUIDSGOLVEN

ENKELE UREN LATER...
NAAR DE OPPERVLAKTE, ARCHIE! WE MOETEN PROVISIE INSLAAN.

PLUK MAAR WAT KOKOSNOTEN, ARCHIE. DIE KOMEN ALTIJD VAN PAS.
POEH, WAT EEN HITTE!

Het onderzoek is klaar. Jim is gereed om de bende op te rollen.

STAD ZONDER PAARDEN

EVEN LATER...

JE HEBT HET DUS GOED BEGREPEN ?

JA, WEES MAAR NIET BANG.

DE VOLGENDE OCHTEND ..

HET ZAL ALLEMAAL WEL LUKKEN

GOEDENDAG, MENEER HEPPY. ERG DRUK VANDAAG ?

O, MENEER TOORLOOP, U ZOCHT IK JUIST.

SALOON

NIEUWS VAN JIM ? NEE. BAS BULK EN DE STOTTERAAR ZIJN SPOORLOOS. IK MAAK ME ECHT ONGERUST.

IK KAN U HIEROVER ENKELE BIJZONDERE MEDEDELINGEN DOEN.

O, VERTEL EENS.

WE KUNNEN ER HIER MOEILIJK OVER PRATEN. IK ZOU ZEGGEN, KOMT U BIJ MIJ DINEREN VANMIDDAG...

O JA, NATUURLIJK, IK BEDOEL, GRAAG.

TOT NU TOE GAAT ALLES GOED.

'S MIDDAGS...

EH WEL ?

ZEG, WAT WILT U ETEN ?

PRAIRIEHONDEOGENSOEP, BIZONHOEVEN, GEVULD MET TONGRAGOÛT, OF GOELASJ ?

GOELASJ ?!

U ZOU ME ER EEN BIJZONDER PLEZIER MEE DOEN, MAAR IK VREES DAT NIEMAND HIER HET KLAAR KAN MAKEN. KENT U HET RECEPT ?

P. GHERY

IK NIET, MAAR WEL EEN VRIEND VAN ME UIT POZO DESECADO.

POZO DESECADO ? HM... EH... NOOIT VAN GEHOORD

NEE, MAAR...

HIJ IS HET!

HIJ IS DE MAN VAN DAT MENU DOOR DIE GOELASJ, DIE EROP STOND HERINNERDE IK ME ALLES. BIJNA NIEMAND VRAAGT OM GOELASJ.

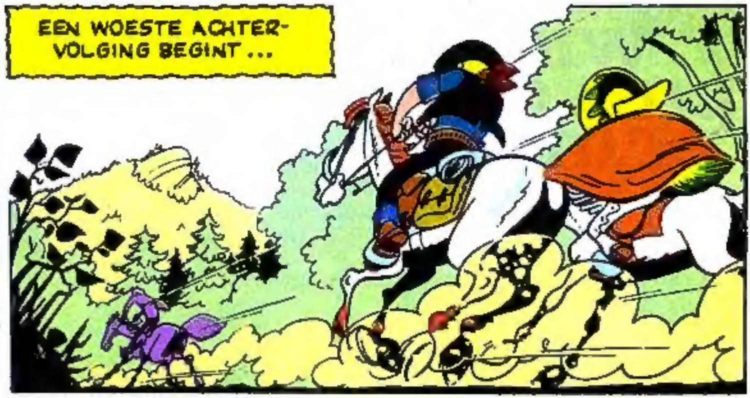
JULLIE HEBBEN ME NOG NIET !

POP!

DZLING!

28

MIJN PAARD! HIJ HEEFT MIJN PAARD GESTOLEN!
VLUG, NAAR ONZE PAARDEN! HIJ MAG NIET ONTSNAPPEN.
HUUU-UUU HUU!

EEN WOESTE ACHTERVOLGING BEGINT ...

MAAR, SENOR JIM... DAT PAARD VAN HEM KEN IK. DAT IS MIJN...

¡PANCHITO! ¡VEN AQUI, CABALLO MIO! (1)
¡OH! ¡LA VOZ DE MI AMO! (2)
(1)PANCHITO, KOM HIER, MIJN PAARDJE! (2)AH, DE STEM VAN MIJN MEESTER!

Ei!!

WELK EEN WEERZIEN!
DAT STOMME BEEST HEEFT ME VERRADEN!

MENEER TOORLOOP, U BENT ER GLOEIEND BIJ! IK DACHT EERST, DAT HARRY DELL DAT MENU HAD LATEN VALLEN, MAAR DAT MOET NATUURLIJK GEBEURD ZIJN, TOEN JE JE ZAKDOEK PAKTE OM DIE NIESBUI OP TE VANGEN.

IK WIST DUS AL TE VEEL. DAAROM MOESTEN HARRY DELL BAS BULK EN DE STOTTERAAR MIJ UIT DE WEG RUIMEN. NIETS VOOR JOU, ZO'N VUIL KARWEITJE, HÈ?

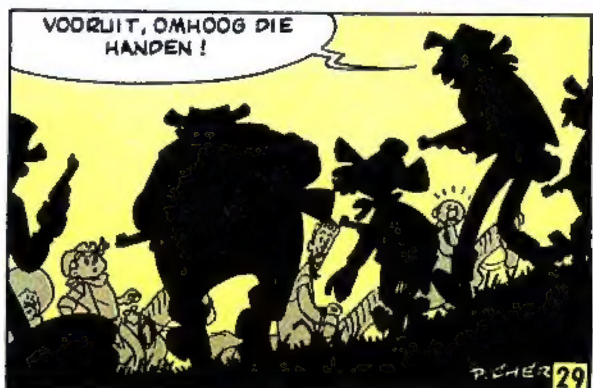

DE REST WEET JE. JE WAS IN POZO DESECADO OM ALLES VOOR TE BEREIDEN. DE GOELASJ HEEFT JE VERRADEN. DELL EN CONSORTEN STALEN DAAR DE PAARDEN. EEN ANDERE GROEP, DIE IK NOG NIET KEN, STAL ZE HIER.

TOEN VERKOCHT U MET EEN EDELMOEDIG GEBAAR DE PAARDEN VAN POZO DESECADO HIER EN DE PAARDEN VAN PAARDELOOS DAAR!
KOP OP, KEREL, DE MOED NIET LATEN ZAKKEN.

DAAROM WERD HIJ DE LAATSTE TIJD ZO ACHTERDOCHTIG. HARRY DELL BLEEF WAT AL TE LANG WEG.

UW VRIENDEN ZITTEN TROUWENS VEILIG IN EEN KAMERTJE MET TRALIES VERSIERD ERGENS TUSSEN POZO DESECADO EN PAARDELOOS.

WEET JE DAT ZEKER, COWBOY?

VOORUIT, OMHOOG DIE HANDEN!
P. CHER
29

wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Kruiswoordpuzzel

A S A A
REST SPEL
M C I A S
CHIRURG
CAO I KAS
USO S ESP
P L E A
OMA ERF
B E S O
AVE A TAL
LOS U RAM
STATION
O E O O E
PART AKEN
A E L G

Een-woord-rebus

PEN-N-IN-G-MEE-STER

Visitekaartje

HERENKAPPER

Ladderpuzzel

VAST
O E
OLIJK
R E
HAAN
A H
MYRA
E A
ROOK

Zoek de letters

GAVE
GASPIT
GALON
GAREN
GALA
GAUW
GALAPPEL

Waar is „De schat in het Zilvermeer"?

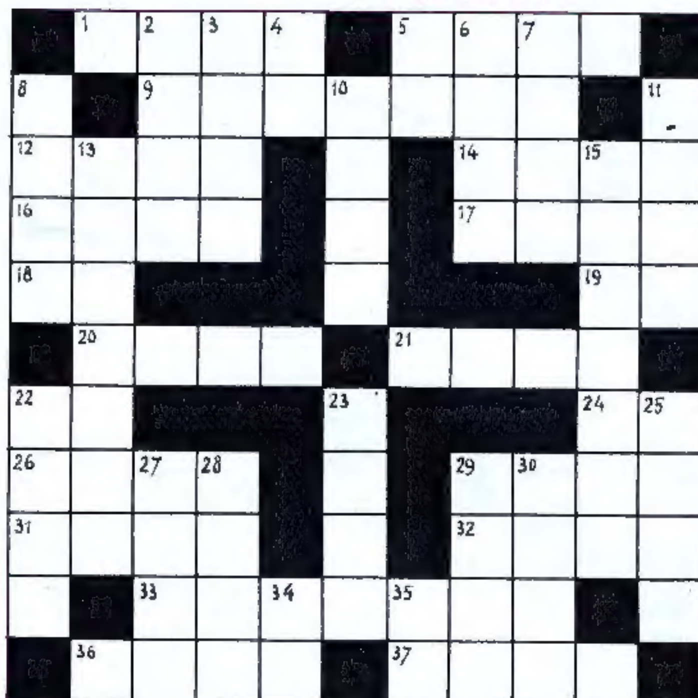
Tot onze spijt kunnen wij onze lezers deze week geen aflevering van „De schat in het Zilvermeer" aanbieden wegens ziekte van de tekenaar. We hopen, dat de heer Arranz weer gauw in staat zal zijn jullie te laten genieten van zijn spannende verhaal.

De Redactie

VISITEKAARTJE

E. CITREL
NICE

KRUISWOORDPUZZEL

HORIZONTAAL:

1 Schaapkameel
5 Bakruimte
9 Hoofdtelwoord
12 Rode kleur op de wangen
14 Naar beneden
16 Heuvel, speciaal van vuilnis
17 Vette grondsoort
18 En dergelijke (afk.)
19 Rooms-katholiek (afk.)
20 Zwemvogel
21 Vereniging
22 Voorzetsel
24 Voorzetsel
26 Plaats, plek
29 Voertuig op sneeuw en ijs
31 Naaldboom
32 Uitschuifbare bergplaats
33 Mooie karperachtige vis
36 Hoofdpersoon uit een bekend boek
37 Deel van een toneelstuk

VERTICAAL:

2 Ringvormig koraaleiland
3 Deel van een zeilschip
4 Anno currente = Latijn voor „in het lopende jaar" (afk.)
5 Jongensnaam
6 Zangvogel
7 Stekelig dier
8 Laagwater
10 Geweldragend dier
11 Dommekracht
13 Hulpmiddel bij het tekenen van personen
15 Verering, ontzag
22 Windrichting
23 Huisdier
25 Ontkenning
27 Bevlieging
28 Dichte menigte
29 Modder
30 Hinder
34 Bolgewas, als groente gegeten
35 Afkorting van vader

MAAK DEZE TEKENING COMPLEET

Verbind de punten van 1 tot en met 104 door een lijn en de tekening is klaar.

DE SUPREMES

ZIJN SUBLIEM!

Ze heten Diana Ross, Mary Wilson en Florence Ballard en ze komen alle drie uit de Amerikaanse autostad Detroit. Samen vormen ze de zanggroep „The Supremes" en ze staan sinds 1964 regelmatig aan de top van de internationale hitparade. De Supremes zijn met zingen begonnen toen ze nog op de middelbare school zaten. Ze traden toen op op feestavonden en partijtjes en vormden een ware attractie. Geen wonder dus dat ze, onmiddellijk nadat de schooldeur voorgoed achter hen was dichtgegaan, het besluit namen in de showbusiness te gaan en met zingen de kost te verdienen. Hun eerste grote succes behaalden de Supremes op een songfestival in Canada in 1962, dat gehouden werd in het kader van de jaarlijkse viering van Emancipation Day (de onafhankelijkheidsdag). Ze sleepten er de eerste prijs in de wacht. In augustus 1964 kwam hun plaat „Where did our love go?" op de markt en hiermee bereikten ze op slag de top van de Amerikaanse hitparade. „Baby love" volgde in november van dat jaar, „Come see about me" in januari 1965 en van toen af aan brachten ze zowat iedere maand een plaat uit, die telkens een even groot succes bleek te zijn. Het aantal gouden platen dat ze bezitten is intussen tot negen of tien gestegen.

De Supremes zingen in de „rhythm and blues"-stijl en ze hebben een zo eigen geluid, dat dit vaak wordt aangeduid met de benaming „Detroit Sound". Als zodanig mogen ze beschouwd worden als tegenhangers van de Beatles, die de „Liverpool Sound" over de hele wereld bekendheid gegeven hebben. Daarbij staat hun zang op hoog muzikaal peil en weten ze uitstekend wat het betekent te musiceren met je stem. De Supremes zijn in Amerika zeer geliefd en ook in Europa genieten ze grote bekendheid. Ze zijn voor de Nederlandse en Belgische televisie opgetreden. Hun nieuwste plaat (nummer één in Amerika's top-twintig): „You keep me hangin' on".

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. f 3.90 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 40 cent.
Verdeler voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.